

Arrest

nr. 247 731 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 8 november 2006, als bloedverwant in neerdalende lijn, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd en de verzoeker werd op 12 juni 2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 16 april 2019 ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 227 188 van 8 oktober 2019.

Op 4 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormeld bevel dient verzoeker een beroep bij de Raad om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing. Bij arrest nr. 234 232 van 19 maart 2020 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Bij arrest nr. 242 204 van 14 oktober 2020 verwerpt de Raad ook het beroep tot nietigverklaring van het bevel.

Op 4 maart 2020 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van zes jaar opgelegd. Verzoeker dient tegen voormeld inreisverbod een annulatieberoep in bij de Raad dat bij arrest nr. 242 205 van 14 oktober 2020 wordt verworpen.

Op 14 februari 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt geactualiseerd op 21 februari 2020 en op 12 maart 2020.

Op 3 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 september 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"B., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Casablanca op 20.10.1994
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene sinds 04.06.2006 in België verblijft. Op 08.11.2006 dient betrokkene een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische stiefvader, dhr. A. N. (R.R. ...). Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt op 12.06.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 22.04.2010 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F+-kaart. Op 16.04.2019 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omwille van herhaaldelijke en ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Deze beslissing wordt betekend door betrokkene op 17.04.2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 08.10.2019. Op 05.03.2020, bij het einde van zijn straftermijn, werd betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in afwachting van zijn repatriëring naar Marokko. Tot op heden verblijft betrokkene in dit centrum.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 23.07.2014 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een werkstraf van 180 uren of een vervangende gevangenisstraf van 14 maanden omwille van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde betrokkene op 15.03.2016 tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van diefstal met geweld of bedreiging. De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde betrokkene op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

We stellen dus vast dat betrokkene in een tijdspanne van drie jaar viermaal veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van

zeven jaar en vier maanden waarbij zijn laatste straf beëindigd werd op 05.03.2020. Deze feiten werden gepleegd op 08.04.2014, 23.04.2014, 24.04.2014, 08.05.2014, 19.05.2014 en 30.03.2015. Bij zijn eerste veroordeling was de rechter van oordeel dat aan betrokkene een werkstraf opgelegd diende te worden. Het vonnis d.d. 23.07.2014 vermeldt in dat verband: "De rechtbank kan wat hem betreft enkel hopen dat, zoals hijzelf stelt, zijn inmiddels ondergaan verblijf in de gevangenis hem tot inkeer heeft gebracht. Mede gelet op zijn jonge leeftijd en vanuit de bekommernis om zijn professionele toekomstmogelijkheden niet in het gedrang te brengen, kan aldus ook aan hem de kans worden geboden om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van de hierna bepaalde werkstraf. De duur van de werkstraf wordt, gelet op de hiervoor vermelde negatieve elementen en om hem een niet mis te verstaan maatschappelijk signaal te geven, wat hem betreft bepaald op een groter aantal werkuren dan voor de overige beklaagden." Deze gunst was echter niet aan betrokkene besteed: hij weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf. Dit toont aan dat betrokkene deze straf niet serieus nam en maakt de oprechtheid van het ter zitting betoonde foutinzicht ongeloofwaardig. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat betrokkene het niet nodig acht zijn verplichtingen na te komen en dat hij zich onverantwoord gedraagt en weinig oprecht schuldinzicht vertoont. De vervangende gevangenisstraf van 14 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht. De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben betrokkene er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Integendeel op 30.03.2015 pleegde betrokkene nieuwe en ernstigere feiten, met name een gewapende overval op een Aldi warenhuis. Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warenhuis Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij hij verwijst naar het feit dat hij vanaf zijn 12 jaar in België verblijft, dat hij dus al meer dan de helft van zijn leven in België zou verblijven en dit op volstrekt legale wijze waardoor zijn bindingen met België van uitzonderlijke aard zouden zijn, dat zijn moeder, zijn broer, zijn halfzus en zijn halfbroer in België wonen en dat hij met hen samenwoonde, dat hij in België onderwijs gevolgd heeft, dat zijn moeder ernstige medische problemen heeft, dat hij geen bindingen meer heeft met Marokko en niet bekend zou zijn met leven daar, dat hij perspectieven op werk zou hebben, dat hij geen familiaal-affectieve relatie zou hebben met zijn biologische vader die bovendien niet voor hem zou willen instaan, dat hij zijn straf volledig uitgezeten heeft, dat zijn strafuitvoeringsmodaliteiten (penitentiair verlof en uitgaansvergunningen) positief verlopen zijn, dat hij de feiten gepleegd zou hebben binnen een relatief kort tijdsbestek waarin het gezin met ernstige tegenspoed geconfronteerd werd, dat hij de vorming 'slachtoffer in beeld' gevolgd heeft, dat hij op eigen beweging de nodige initiatieven genomen zou hebben om recidive te beperken, dat hij een succesvolle bemiddelingspoging heeft doorlopen, dat hij in de gevangenis verschillende opleidingen gevolgd heeft zodat hij via een tewerkstelling zijn schadevergoedingen kan betalen, dat hij vrijwilligerswerk gedaan heeft bij het Herstelfonds om zijn slachtoffers te vergoeden en dat er rekening gehouden dient te worden met artikel 3 en artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zou beschouwd dienen te worden als een kwetsbaar persoon waarbij een verblijfsmachtiging zijn enige redding zou zijn.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene tot viermaal toe veroordeeld, waaronder driemaal voor diefstal met braak en éénmaal voor diefstal met geweld en gebruik van wapens tot een totale gevangenisstraf van zeven jaar en vier maanden. De gepleegde feiten zijn ernstig. Betrokkene pleegde verschillende diefstallen en evenals een gewapende overval waarbij hij telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers. Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en trachtte door in te breken snel geld te verdienen. De psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen zijn bijzonder ernstig. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te

staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf en duurzame lokale verankering, met name het feit dat hij al sinds 2006 in België verblijft, dat hij meer dan helft van zijn leven in België doorbracht en dit op volstrekt legale wijze, dat hij hier is opgegroeid, dat er louter op basis van dat feit reeds aangenomen mag worden dat betrokkene geïntegreerd is, dat zijn bindingen met België van uitzonderlijke aard zijn, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij hier lager en middelbaar onderwijs genoten heeft, dat hij de nodige inspanningen zou leveren om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan, dat hij over de vereiste validiteit zou beschikken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, dat hij daadwerkelijk deel zou willen uitmaken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige inspanningen zou willen leveren, dat hij verschillende opleidingen gevolgd heeft in de gevangenis en dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische banden in België gevestigd zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek, een verklaring van de spectrumschool in verband met de aldaar gevolgde leerjaren van 29.01.2008 tot 26.05.2013, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2009, een oriënteringsattest C dd. 30.06.2010, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2011, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2012, een getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs dd. 30.06.2012, een oriënteringsattest C dd. 26.05.2013, een oriënteringsattest C dd. 30.06.2015, een deelcertificaat van de module 'basis schilder-en behangwerk' dd. 19.09.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel dekkend schilderwerk A' dd. 19.10.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel dekkend schilderwerk B' dd. 19.10.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel niet dekkend schilderwerk' dd. 15.11.2016, een deelcertificaat van de module 'behangwerk' dd. 14.12.2016, een deelcertificaat van de module 'decoratief schilderwerk' dd. 30.01.2017, een deelcertificaat van de module 'basis keuken' dd. 13.06.2017, een deelcertificaat van de module 'open keuken' dd. 13.06.2017, een deelcertificaat van de module 'Engels threshold 1A' dd. 23.06.2016 en een deelcertificaat 'werk zoeken' dd. 24.01.2017. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en dat hij hier scholing genoten heeft waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 27.06.2016, zijn straftermijn liep tot 05.03.2020 en momenteel verblijft betrokkene in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas in afwachting van zijn repatriëring. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Betrokkene benadrukt dat hij zelf initiatieven genomen zou hebben om het recidivegevaar te beperken door het volgen van de cursus 'Slachtoffer en Beeld' en het aansluitend opstarten van een succesvolle bemiddeling door middel van vrijwilligerswerk voor het herstellfonds om zijn slachtoffers te vergoeden, dat hij zich zou houden aan de voorwaarden van zijn penitentiair verlof en uitgaansvergunningen, dat de feiten gepleegd werden in een moeilijke periode omwille van de ziekte van zijn moeder en dat hij vooruitzichten zou hebben op werk en dus op een succesvolle re-integratie. Ter staving hiervan legt betrokkene een aanwezigheidsattest voor bij de cursus 'Slachtoffer in Beeld', een bemiddelingsovereenkomst dd. 06.03.2018 en twee brieven dd. 06.10.2017 en 18.09.2017 vanwege het Herstelfonds evenals verschillende deelcertificaten inzake gevolgde opleiding zoals hierboven reeds opgesomd. Echter, deze aangehaalde elementen zijn onvoldoende temeer daar het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken en dus reeds om vastgestelde recidive. Deze aangehaalde elementen wijzen er bovendien niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Uit het strafdossier blijkt namelijk dat verzoeker nadat een eerste aanhoudingsmandaat werd opgeheven, onmiddellijk nieuwe strafbare feiten pleegde, dat hij naliet een werkstraf uit te voeren, en dat hij, ook nadat hij was veroordeeld, nieuwe en nog ernstigere feiten pleegde. In het geval van betrokkene is er aldus duidelijke sprake van recidive. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat betrokkene in de gevangenis opleidingen volgde, een bemiddelingsprocedure opstartte, vrijwilligerswerk verrichte en dat de voorwaarden voor het penitentiaire verlof en uitgaansvergunningen werden nageleefd, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde.

Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we stellen vast dat betrokkene tot de leeftijd van twaalf jaar in Marokko woonde, dat hij de Arabische taal machtig is, dat hij nog familieleden heeft in Marokko (hoewel hij daarmee geen contact zou onderhouden), dat uit het griffiedossier blijkt dat betrokkene telefoneert met drie Marokkaanse telefoonnummers, dat zijn moeder geboren en getogen is in Marokko waar zij bijna dertig jaar verbleef, dat het gezin regelmatig op vakantie ging naar Marokko (zoals verklaard in huidig verzoekschrift), dat uit het voorgelegde Marokkaans paspoort van betrokkene met nr. (...), afgegeven op 23.08.2013 een domicilieadres te Casablanca vermeldt wordt en dat zijn broer B. M. op 18.08.2016 een terugkeervisum aanvraag in Marokko waarbij hetzelfde domicilieadres te Casablanca werd doorgegeven. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko, meer dan waarschijnlijk over een domicilieadres te Casablanca beschikt en aldus over een verblijfsmogelijkheid en dat het dan ook niet onredelijk is te veronderstellen dat betrokkene er naast zijn vader, nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De loutere bewering dat hij zich niet zou kunnen beredderen in Marokko waar hij totaal geïsoleerd zou zijn en niet over inkomsten of huisvesting zou beschikken, is ruim onvoldoende om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Het feit dat noch betrokkene noch zijn moeder bezittingen zou hebben in Marokko, wat gestaafd wordt door het voorleggen van een 'attestation de non-imposition' dd. 18.12.2019 inzake zijn moeder, doet evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit dit attest kan enkel afgeleid worden dat zijn moeder geen belastingen betaald in Marokko en dus geen woonst bezit in Marokko. Dit attest spreekt zich niet uit over betrokkene. Bovendien maakt het loutere feit dat zijn moeder geen onroerende goederen heeft in Marokko het niet minder aannemelijk dat betrokkene nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen. Ook de voorgelegde verklaring van zijn vader, dhr. B. A., opgesteld op 21.11.2019 doet geen enkele afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Bovendien gaat het hier om een gesolliciteerde verklaring die louter in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met enig begin van bewijs.

Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2006 en zijn aankomst als minderjarige kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene verwijst in dit kader ook naar artikel 3 EVRM omdat hij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft en waarin hij zich niet zou kunnen beredderen. Een terugkeer naar Marokko zou een manifeste aanslag vormen op zijn persoonlijke integriteit. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Bovendien merken op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkene wel degelijk nog banden heeft met Marokko en dat hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij, als gezonde volwassen man, zich niet zou kunnen beredderen in Marokko en niet in staat zou zijn om zijn leven daar opnieuw op te bouwen.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn moeder, mevrouw L. N. (RR. ...) en zijn broer B. M. (RR. ...) op legale wijze in België verblijven en dat zijn (half)broer A. S. (RR. ...) en (half)zus A. L. (RR. ...) over de Belgische nationaliteit beschikken en dat betrokkene steeds een gezin met hen vormde en met hen samenwoonde tot zijn opsluiting in de gevangenis op 21.04.2015. Zijn familieleden bezochten hem regelmatig in de gevangenis. Betrokkene staat dit door het voorleggen volgende attesten: een attest van gezinssamenstelling zoals ze was op 01.04.2015, afgeleverd op 04.02.2020, een attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek dd. 04.02.2020, een attest van gezinssamenstelling dd. 05.02.2020, een zeer summiere niet gedateerde verklaring van zijn moeder en van zijn broer Mohamed, de bezoekerslijst van de gevangenis, het schoolattest van zijn (half)broer voor schooljaar 2019-2020 en het attest van schoolbezoek van zijn (half)zus sinds 01.09.2019. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé-en gezinsleven van betrokkene. Noch het feit dat hij samenwoonde met zijn gezinsleden noch de vaststelling van een levensbedreigende ziekte in hoofde van zijn moeder, noch de scholing van zijn (half)broer en (half)zus weerhielden betrokkene ervan om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Betrokkene is

bovendien meerderjarig en de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. Uit het feit dat betrokkene jarenlang op hetzelfde domicilieadres verbleef en dat hij dus over een vaste verblijfplaats bij zijn familieleden beschikt, kan niet afgeleid worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Betrokkene legt wel twee medische stukken voor dd.17.12.2019 en dd. 07.01.2019 van dr. A, de huisarts van zijn moeder. Echter uit dit attest blijkt niet dat de moeder van betrokkene nood heeft aan mantelzorg. Bovendien merken we op dat indien zijn moeder toch mantelzorg nodig zou hebben zij beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Verder stellen we vast dat betrokkene al sinds 21.04.2015 opgesloten is in de gevangenis van waaruit hij op 05.03.2020 werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen waar hij tot op heden verblijft. Dit houdt in dat betrokkene al meer dan vijf jaar niet samenwoont met zijn moeder en dus niet instaat voor haar eventuele verzorging. Bovendien woont zijn moeder samen met haar andere drie kinderen (*1996, *2005 en *2006). Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied vereist is in het kader van de gezondheidsproblemen van zijn moeder. De medische problematiek van zijn moeder vormt dan ook geen element van bijkomende afhankelijkheid. Ook het feit dat zijn (half)broer en (half)zus hier naar school gaan, kan niet weerhouden worden als een bijkomend element van afhankelijkheid. Beiden zijn nog minderjarig en wonen samen met hun moeder die instaat voor hun zorg en opvoeding. Zij maken evenmin deel uit van huidige beslissing waardoor hun scholing op geen enkele wijze in het gedrang komt door huidige beslissing. Voor hun scholing zijn zij op geen enkele wijze afhankelijk van betrokkene. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Marokko. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar de familieleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn moeder, zus en broers die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige misdaden.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn familieleden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familieleden. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd door verweerder ongegrond verklaard.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde

motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 4 september 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing neemt op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Het verblijf van verzoeker werd geweigerd om redenen van openbare orde. Er wordt echter geenszins afdoende gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstige is.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker meermaals werd veroordeeld. Het loutere gegeven dat cliënt werd veroordeeld, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet prima facie oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen om een beslissing te nemen tot weigering van verblijf. Een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient aangetoond.

Het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ dient geval per geval te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde” (RvV 10 november 2016, nr. 169.732).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van de veroordelingen in hoofde van verzoeker. Verzoeker laat gelden dat eender welke veroordeling niet prima facie kan worden beschouwd als zou hij een gevaar vormen voor de openbare orde, laat staan een dergelijk gevaar voor de openbare orde dat de weigering van zijn verblijf daar op proportionele wijze aan zou tegemoet komen.

De uitgebreide verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, wegens verschillende feiten in de periode van 8 april 2014 tot en met 30 maart 2015, kan geenszins volstaan ter motivering van een actueel gevaar voor de openbare orde.

Verweerder geeft er blijk van informatie te hebben ingewonnen bij de penitentiaire diensten daar zij aangeeft te beschikken over data met betrekking tot de historiek van telefonie van verzoeker, doch blijkt te hebben nagelaten zich aldaar te vergewissen van het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker teneinde de werkelijkheid, de ernst en in het bijzonder de actualiteit van het beweerde gevaar voor de openbare orde te kunnen inschatten. Dat verweerder derhalve onzorgvuldig is geweest.

Verzoeker wijst met klem op een gebrekkige motivering, daar hij dient vast te stellen dat, hoewel verweerder meer dan herhaaldelijk verwijst naar zijn veroordelingen, deze niet-afdoende heeft geantwoord op de middelen die verzoeker dienaangaande ontwikkelde in zijn aanvraag (stuk 35), te weten:

“7. De veroordeling van verzoeker

Verzoeker laat gelden dat hij heden inderdaad gevangenisstraffen uitzit. Verzoeker heeft deze vrijheidsstraffen ondertussen reeds quasi volledig uitgezeten. Hij is derhalve van oordeel dat deze veroordelingen geenszins nog kunnen worden aangevoerd als tegenindicatie om zijn aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te willigen.

Waar de correctionele rechtbank oordeelde dat de bevolen vrijheidsstraffen op proportionele wijze tegemoetkomt aan de feiten die voorwerp uitmaken van de veroordeling, dat deze strafmaat volstond als retributie ten aanzien van verzoeker, zowel als bijzondere preventie ten aanzien van verzoeker, derhalve als bescherming voor de openbare orde. Dat verzoeker aldus niet nog bijkomend dient te worden gesanctioneerd door een gedwongen terugkeer naar een land waar hij reeds veertien jaar geen enkele binding meer mee heeft.

Verzoeker heeft zijn vrijheidsstraffen heden quasi volledig uitgezeten. Hij zal pas in vrijheid worden gesteld wanneer hij zijn straf volledig heeft uitgezeten. Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde worden onderkend. (Ondergane) veroordelingen kunnen niet prima facie worden beschouwd als een actueel gevaar voor de openbare orde.

Het beweerde gevaar voor de openbare orde kan voorts voor onbestaande worden gehouden in het licht van de strafuitvoeringsmodaliteiten die verzoeker heeft genoten en die positief zijn verlopen. Hij kreeg immers de mogelijkheid de gevangenis te verlaten via uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven, waarbij hij zich geheel conform de voorwaarden heeft gedragen.

Verzoeker herhaalt dat de feiten werden gepleegd in een relatief kort tijdsbestek van april/mei 2014 tot maart 2015, tijdsbestek waarbinnen zijn gezin met danige tegenspoed werd geconfronteerd gelet op de ziekte van zijn moeder. Verzoeker meent dat deze begeleidende omstandigheden hoe dan ook in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van een beweerd recidivegevaar.

Wat betreft het beweerde recidivegevaar brengt verzoeker voorts in herinnering de vorming Slachtoffer In Beeld te hebben gevolgd, georganiseerd door de Centra Algemeen Welzijnswerk, zoals waarvan de Minister kennis heeft. Het betreft een vorm van hulpverlening die meerderjarigen, in casu plegers van gewelds- en/of vermogensdelicten kennis wil laten verwerven in zichzelf en in de feiten teneinde het inlevingsvermogen te vergroten en de betrokkenen aan te leren hun verantwoordelijkheid te nemen. De hulpverleningsvorm sterkt ertoe recidive te beperken. Dat verzoeker derhalve uit eigen beweging de nodige initiatieven heeft genomen om te vermijden dat er enig recidiverisico zou bestaan in zijn hoofde.

Verzoeker brengt in herinnering dat hij naar voormelde vorming initiatieven heeft genomen om een bemiddelingsprocedure op te starten, die succesvol is verlopen, alsook dat hij via het Herstelfonds de mogelijkheid kreeg vrijwilligerswerk te doen buiten de gevangensismuren (eveneens zoals waarvan de Minister kennis heeft).

Volledigheidshalve laat verzoeker gelden dat zelfs zo wordt geoordeeld dat hij een mogelijks gevaar vormt voor de openbare orde, quod certe non, de Minister evengoed niet is verplicht zijn aanvraag om die reden te weigeren.

Dat verzoeker vanuit de penitentiaire context bovendien de nodige begeleiding krijgt om zijn succesvolle re-integratie in de Belgische maatschappij te verzekeren. Hij brengt in herinnering dat hij verschillende opleidingen heeft gevolgd met het oog op het toetreden tot de arbeidsmarkt. Dat zijn vooruitzichten op werk deze perspectieven op succesvolle re-integratie slechts kunnen bevestigen. ”

Verwerende partij geeft er allerminst blijk van voormeld middel voldoende in overweging te hebben genomen bij haar besluitvorming. De preventieve werking uitgaand van de ondergane gevangenisstraffen en het gevolgde hulpverleningstraject worden niet in rekening genomen bij de beoordeling van het beweerde gevaar voor de openbare orde. Dat de beslissing derhalve allerminst zorgvuldig werd genomen, niet afdoende werd gemotiveerd.

Verweerder motiveert voorts incorrect waar wordt gesteld 'dat redelijkerwijze mag worden verondersteld dat verzoeker nog banden heeft met Marokko, daar verzoeker telefoneert naar drie Marokkaanse nummers'. Verweerder leidt uit de telefonische oproepen naar Marokkaanse nummers zonder meer af dat verzoeker contact zou hebben met personen woonachtig in Marokko, doch niets is minder waar. De oproepen dateren van periodes waarin de moeder van verzoeker tijdelijk in Marokko verbleef. Dat de 'telefoontjes naar Marokkaanse telefoonnummers' dus kunnen worden teruggebracht op 'telefoontjes met zijn moeder'. Zulks werd reeds expliciet aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag onder de titel '4. De bindingen van verzoeker met zijn land van herkomst, Marokko': "Zijn contacten met personen in Marokko beperken zich tot contacten met zijn moeder terwijl zij voor korte periodes naar Marokko gaat.", verwerende partij is hieraan geheel voorbij gegaan. Dat verwerende partij geheel onzorgvuldig tot dit deel van haar besluitvorming is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verschillende elementen die de situatie van verzoeker kenmerken elk op zich en los van elkaar heeft beoordeeld. Dat de verwerende partij evenwel geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid van verzoeker die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine). De gemachtigde gaat onredelijk te werk door te oordelen dat verzoeker de openbare orde kan schaden louter gelet op de veroordelingen van betrokkene. Aldus gaat verwerende partij inderdaad onzorgvuldig en onredelijk te werk door te oordelen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, zelfs in globo door de bestreden beslissing te nemen.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de voorhanden zijnde gegevens, gezien de feitelijkeheden niet correct zijn beoordeeld, gezien geen onderzoek werd gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker, faalt de motivering naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Dat de motivering faalt naar recht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2 De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de

juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen en belangen van verzoeker niet opwegen tegen de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid. Aan verzoekers verzoek om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen kan dan ook niet worden voldaan. De aanvraag wordt ongegrond verklaard.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht is ongegrond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verzoeker betoogt dat geenszins afdoende wordt gemotiveerd waarom het beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig is. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen om een beslissing te nemen tot weigering van verblijf. Een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient aangetoond.

De Raad benadrukt dat het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Het bestuur beschikt bij de beoordeling van de vraag of een verblijfsmachtiging kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het bestuur kan een groter gewicht leggen op de inbreuken op de openbare orde dan op de integratie, het lang verblijf en de belangen van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt, zoals verzoeker terecht stelt, gewezen op de inbreuken tegen de openbare orde, met name: *“Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 23.07.2014 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een werkstraf van 180 uren of een vervangende gevangenisstraf van 14 maanden omwille van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde betrokkene op 15.03.2016 tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van diefstal met geweld of bedreiging. De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde betrokkene op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. We stellen dus vast dat betrokkene in een tijdspanne van drie jaar viermaal veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar en vier maanden waarbij zijn laatste straf beëindigd werd op 05.03.2020. Deze feiten werden gepleegd op 08.04.2014, 23.04.2014, 24.04.2014, 08.05.2014, 19.05.2014 en 30.03.2015. (...) De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben betrokkene er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Integendeel op 30.03.2015 pleegde betrokkene nieuwe en ernstigere feiten, met name een gewapende overval op een Aldi warenhuis. Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warenhuis Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”*

Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze opsomming te oordelen dat aan verzoeker *“geen gunstige regeling (kan) worden toegestaan”* en dat de feiten gepleegd door verzoeker zwaarder doorwegen dan zijn individuele belangen. De verwerende partij kan, met de ruime discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt een groter gewicht hechten aan deze feiten van openbare orde dan aan de elementen van integratie, langdurig verblijf en familiaal leven in België. De Raad wijst er nogmaals op dat de toekenning van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is. Verzoekers betoog dat de verwerende partij dient te motiveren omtrent zijn ‘gevaar voor de openbare orde’ die werkelijk, actueel en voldoende ernstig dient te zijn, is niet dienstig, nu de verwerende partij, louter op grond van de gepleegde feiten en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid kan oordelen dat hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan, met name dat hem geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend. De verwerende partij heeft bovendien de gepleegde feiten en strafrechtelijke veroordelingen afgewogen ten aanzien van de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag en heeft vervolgens geoordeeld dat zijn concrete individuele belangen niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij zich niet kan beperken tot een uitgebreide verwijzing naar de veroordelingen, wegens verschillende feiten in de periode van 8 april 2014 tot en met 30 maart 2015 doch tevens dient aan te tonen waarom hij als een ‘gevaar voor de openbare orde’ wordt beschouwd. De verwerende partij kan weldegelijk, op grond van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, oordelen dat aan verzoeker om reden van de strafrechtelijke veroordelingen en herhaalde inbreuken tegen de openbare orde geen gunstige regeling zoals een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd aangaande de elementen die hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontwikkelde.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat hij niet bijkomend mag worden gesanctioneerd door een gedwongen terugkeer naar een land waar hij reeds 14 jaar geen enkele binding meer mee heeft, zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing heeft vooreerst geen gedwongen terugkeer tot gevolg en betreft een antwoord op zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoeker betwist ook niet dat hij thans over geen verblijfskaart beschikt waardoor er geen sprake is van een 'bijkomende sanctionering' door hem geen gunstige regeling toe te kennen naar aanleiding van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verzoeker betoogt dat bij de beoordeling van een beweerd recidive gevaar rekening dient te worden gehouden met de door hem gevolgde vorming 'slachtoffer in beeld' en naar aanleiding van deze vorming vervolgens een bemiddelingsprocedure is opgestart en vrijwilligerswerk kreeg via het herstellfonds. Bovendien heeft hij verschillende opleidingen gevolgd met het oog op het toetreden tot de arbeidsmarkt en dat hij vooruitzichten heeft op werk die een succesvolle re-integratie kunnen bevestigen.

In weerwil van verzoekers betoog heeft de verwerende partij rekening gehouden met deze elementen en deze beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"Betrokkene benadrukt dat hij zelf initiatieven genomen zou hebben om het recidivegevaar te beperken door het volgen van de cursus 'Slachtoffer en Beeld' en het aansluitend opstarten van een succesvolle bemiddeling door middel van vrijwilligerswerk voor het herstellfonds om zijn slachtoffers te vergoeden, dat hij zich zou houden aan de voorwaarden van zijn penitentiair verlof en uitgaansvergunningen, dat de feiten gepleegd werden in een moeilijke periode omwille van de ziekte van zijn moeder en dat hij vooruitzichten zou hebben op werk en dus op een succesvolle re-integratie. Ter staving hiervan legt betrokkene een aanwezigheidsattest voor bij de cursus 'Slachtoffer in Beeld', een bemiddelingsovereenkomst dd. 06.03.2018 en twee brieven dd. 06.10.2017 en 18.09.2017 vanwege het Herstelfonds evenals verschillende deelcertificaten inzake gevolgde opleiding zoals hierboven reeds opgesomd. Echter, deze aangehaalde elementen zijn onvoldoende temeer daar het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken en dus reeds om vastgestelde recidive. Deze aangehaalde elementen wijzen er bovendien niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Uit het strafdossier blijkt namelijk dat verzoeker nadat een eerste aanhoudingsmandaat werd opgeheven, onmiddellijk nieuwe strafbare feiten pleegde, dat hij naliet een werkstraf uit te voeren, en dat hij, ook nadat hij was veroordeeld, nieuwe en nog ernstigere feiten pleegde. In het geval van betrokkene is er aldus duidelijke sprake van recidive. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat betrokkene in de gevangenis opleidingen volgde, een bemiddelingsprocedure opstartte, vrijwilligerswerk verrichte en dat de voorwaarden voor het penitentiare verlof en uitgaansvergunningen werden nageleefd, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde."* De verwerende partij heeft de aangehaalde elementen weldegelijk afgewogen en heeft geoordeeld dat het in het belang van de samenleving is om verzoeker geen verblijf toe te kennen om volgende redenen: *"Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene tot viermaal toe veroordeeld, waaronder driemaal voor diefstal met braak en éénmaal voor diefstal met geweld en gebruik van wapens tot een totale gevangenisstraf van zeven jaar en vier maanden. De gepleegde feiten zijn ernstig. Betrokkene pleegde verschillende diefstallen en evenals een gewapende overval waarbij hij telkens blijf gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers. Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en trachtte door in te breken snel geld te verdienen. De psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen zijn bijzonder ernstig. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin."*

Het volgen van opleidingen in de gevangenis is volgens de gemachtigde geen garantie dat de verzoeker zich in de toekomst zal onthouden van het plegen van strafbare feiten. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, aangezien de gemachtigde uit de aard van de feiten die de verzoeker pleegde, het snelle tempo waarin de steeds ernstigere feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat de verzoeker eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, genoegzaam kon afleiden dat er een risico blijft dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen. Inzake het beweerde schuldinzicht, het berouw en de wil van de verzoeker om de slachtoffers te vergoeden, heeft de gemachtigde gesteld dat uit het aflossen van penale boeten onvoldoende een werkelijk schuldinzicht blijkt en dat het een verplichting is om deze boetes af te betalen. De gemachtigde merkt tevens op, en dit op goede gronden, dat uit het strafdossier van de verzoeker blijkt dat hij geen lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Waar verzoeker aldus betoogt dat de preventieve werking van de ondergane gevangenisstraffen en het gevolgde hulpverleningstraject niet in rekening werd genomen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker laat na aan te tonen met welke aangehaalde elementen in het hulpverleningstraject geen rekening zou zijn gehouden. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker betwist ook dat hij nog banden heeft met Marokko. Hij stelt dat hij geen contact heeft met personen woonachtig in Marokko. De oproepen waarnaar wordt verwezen dateren van periodes waarin zijn moeder tijdelijk in Marokko verbleef. De telefoontjes naar Marokkaanse telefoonnummers betreffen aldus telefoontjes naar zijn moeder. Dit werd ook duidelijk aangegeven in zijn aanvraag en de verwerende partij is hieraan geheel voorbij gegaan in zijn besluitvorming.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn banden met Marokko het volgende uiteengezet: *“Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we stellen vast dat betrokkene tot de leeftijd van twaalf jaar in Marokko woonde, dat hij de Arabische taal machtig is, dat hij nog familieleden heeft in Marokko (hoewel hij daarmee geen contact zou onderhouden), dat uit het griffiedossier blijkt dat betrokkene telefoneert met drie Marokkaanse telefoonnummers, dat zijn moeder geboren en getogen is in Marokko waar zij bijna dertig jaar verbleef, dat het gezin regelmatig op vakantie ging naar Marokko (zoals verklaard in huidig verzoekschrift), dat uit het voorgelegde Marokkaans paspoort van betrokkene met nr. (...), afgegeven op 23.08.2013 een domicilieadres te Casablanca vermeldt wordt en dat zijn broer B. M. op 18.08.2016 een terugkeervisum aanvraag in Marokko waarbij hetzelfde domicilieadres te Casablanca werd doorgegeven. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko, meer dan waarschijnlijk over een domicilieadres te Casablanca beschikt en aldus over een verblijfsmogelijkheid en dat het dan ook niet onredelijk is te veronderstellen dat betrokkene er naast zijn vader, nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft.”*

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko, nu hij er tot de leeftijd van 12 jaar heeft gewoond, de Arabische taal machtig is, er nog familieleden heeft, het gezin regelmatig op vakantie ging naar Marokko, dat op zijn paspoort een domicilieadres te Casablanca wordt vermeld en dat zijn broer in een terugkeervisum hetzelfde domicilieadres opgaf. Zelfs aangenomen dat hij enkel met zijn moeder telefoneerde in de periodes dat zij in Marokko verbleef en dit aan de hand van drie verschillende Marokkaanse telefoonnummers, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen, op grond van bovenvermelde motieven dat verzoeker nog over een voldoende band met Marokko beschikt om zijn leven te kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Verzoeker betwist ook niet dat hij over een domicilieadres beschikt te Casablanca en aldus over een verblijfsmogelijkheid. De verzoeker betwist voorts niet dat hij ook de taal van zijn land van herkomst spreekt en dat hij vertrouwd is met het leven in Marokko. Hij kan dan ook niet ernstig beweren dat hij, behoudens de nationaliteit, geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Evenmin is het onredelijk te veronderstellen dat verzoekers vader, familie en/of vrienden in Marokko hem tijdelijk kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Verzoeker weerlegt de motieven niet door het enkele gegeven dat hij geen telefonische contacten onderhoudt met familie of vrienden in Marokko, doch enkel met zijn moeder. Ook al zou dit gesprekken betreffen naar zijn moeder die tijdelijk in Marokko was, dan nog maakt de verzoeker hiermee allerm minst aannemelijk dat de gemachtigde er niet redelijkerwijze kon vanuit gaan dat de verzoeker nog familieleden en/of

vrienden heeft in Marokko. Immers, als verzoekers moeder nog regelmatig naar Marokko gaat, dan is het meer dan waarschijnlijk dat zij er zelf bij familie of vrienden verblijft. In elk geval toont de verzoeker met zijn loutere bewering geen beoordelingsfout aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn kwetsbaarheid *“die relevant zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden”*, merkt de Raad op dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard doch ongegrond. De aangehaalde buitengewone omstandigheden worden aldus niet betwist door de verwerende partij evenwel heeft de gemachtigde geoordeeld dat hem geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend. Verzoekers kritiek doet geen afbreuk aan het besluit dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten de gemachtigde doen oordelen dat verzoeker geen gunstmaatregel kan worden verleend. De individuele belangen en de kwetsbaarheid die verzoeker doet gelden wegen aldus niet op, volgens het oordeel van de verwerende partij, op de bescherming van de openbare orde.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het “algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te weigeren en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (vgl. RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets grondig te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

In casu blijkt verwerende partij enkele van de relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging te hebben betrokken, die minstens te hebben opgelijst. Echter meent verweerder ten onrechte dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé-, gezins- en familieleven en anderzijds de openbare orde. Verweerder kende niet het juiste gewicht toe aan de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten.

Verweerder stelt dat niet blijkt dat de banden die verzoeker heeft ontwikkeld met België van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het beweerde gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde toont hiermee duidelijk aan absoluut onvoldoende gewicht te hebben gegeven aan de elementen zoals aangehaald door verzoeker.

In hoofde van verzoeker bestaat echter wel degelijk een beschermenswaardig privé- en familieleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het feit dat verzoeker sedert 2006 in België woonachtig is, bevinden alle actuele belangen van verzoeker zich in België, zoals hierboven nader toegelicht.

In zijn aanvraag liet verzoeker ter zake gelden (stuk 35):

"2. De integratie van verzoeker op het Belgische grondgebied - een duurzame lokale verankering

Verzoeker woont reeds veertien jaar in België, zijnde langer dan de helft van zijn leven. Hij is hier opgegroeid. Reeds uit dat loutere feit kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een integratie op het grondgebied, dat de bindingen met België van uitzonderlijke aard zijn.

De duurzame lokale verankering van verzoeker in België, blijkt bovendien uit:

- Het gegeven dat verzoeker de Nederlandse taal perfect beheerst (wat indirect mag worden afgeleid uit zijn schoolloopbaan);
- Het gegeven dat verzoeker lager en middelbaar onderwijs heeft gelopen in België (stukken 8 en 9);
- Het gegeven dat verzoeker de nodige inspanningen levert zich ervan te verzekeren dat hij meteen na vrijlating aan de slag zou kunnen gaan;
- Het gegeven dat verzoeker over de vereiste validiteit beschikt om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;
- Het gegeven dat verzoeker steeds heeft ingewoond bij zijn moeder (stukken 3 en 4);
- Het gegeven dat verzoeker in België is herenigd met zijn moeder, jongere broers en zus (stuk 5);
- ...

Dat verzoeker daadwerkelijk deel wil uit maken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige bijdragen wil leveren, blijkt uit de inspanningen die hij vanuit detentie levert om zich ervan te verzekeren dat hij aan de slag zou kunnen gaan zodra zijn vrijheidsstraf een einde neemt.

Hij brengt in herinnering dat hij de opleidingen schilderen, hulpkok - koude keuken, hulpkok - warme keuken, informatica en solliciteren heeft gevolgd en formuleert het voorbehoud hieromtrent nog stukken neer te leggen (stuk 16).

Dat derhalve niet anders kan worden geoordeeld dan dat verzoeker het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. "

De relatie tussen verzoeker en zijn moeder, zijn broers en zus, bij wie hij tot zijn detentie inwoonde (stukken 3 en 4) zijn van substantiële aard. De bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, kunnen eenvoudigweg worden afgeleid uit het feit dat zij de enige significante personen zijn in het leven van verzoeker.

Verweerder motiveert incorrect waar wordt gesteld 'dat uit het dossier toch blijkt dat er nog enige banden aanwezig zijn met Marokko daar verzoeker telefoneert naar drie Marokkaanse nummers'. Verweerder leidt uit de telefonische oproepen naar Marokkaanse nummers zonder meer af dat verzoeker contact zou hebben met personen woonachtig in Marokko, doch niets is minder waar. De oproepen dateren van periodes waarin de moeder van verzoeker tijdelijk in Marokko verbleef. Dat de 'telefoontjes naar Marokkaanse telefoonnummers' dus kunnen worden teruggebracht op 'telefoontjes met zijn moeder'. Zulks werd reeds expliciet aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag onder de titel '4. De bindingen van verzoeker met zijn land van herkomst, Marokko "Zijn contacten met personen in Marokko beperken zich tot contacten met zijn moeder terwijl zij voor korte periodes naar Marokko gaat .", verwerende partij is hieraan geheel voorbij gegaan. Dat verwerende partij geheel onzorgvuldig tot dit deel van haar besluitvorming is gekomen.

Waar verweerder voorts stelt dat de medische conditie van de moeder van verzoeker de eventuele latere mantelzorg door hem niet zou vereisen, merkt verzoeker op dat zij wel degelijk danig hulpbehoevend is, zoals blijkt uit de gevoegde medische attesten. Het feit dat verzoeker reeds jaren niet instaat voor die hulp, is louter gevolg van het feit dat de jongere broers en zus van verzoeker alle zorgen op hun nemen.

Het persoonlijke belang van verzoeker is niet ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers dient ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, te worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Verweerder voert aan dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch is niet nagegaan of deze bewering strookt met zijn actuele persoonlijke gedragingen. Verweerder kent derhalve een incorrect gewicht toe aan de vrijwaring van de openbare orde, in vergelijking met het persoonlijk belang van verzoeker. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid in de bestreden beslissing, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde heeft de verschillende belangen op onzorgvuldige wijze tegen elkaar afgewogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus aangetoond.

De verwerende partij heeft zich in casu laten leiden door een overdreven formalisme en heeft daarbij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt (vgl. RvV 23 februari 2011, nr. 56.521).

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.4 Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Nog daargelaten de vraag of de schending van voormeld artikel kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing daar deze geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, wijst de Raad erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Wat het privéleven betreft dient de Raad op te merken dat het *in casu* een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde onvoldoende gewicht heeft gegeven aan de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag. Hij benadrukt dat hij sedert 2006 in België woont en dat alle actuele belangen zich in België bevinden. Verzoeker verwijst naar de door hem aangehaalde elementen van integratie en duurzame lokale verankering in België. Zo benadrukt hij dat hij lager en middelbaar onderwijs heeft gelopen in België en verschillende opleidingen (schilderen, hulpkok, informatica en solliciteren) om zich te verzekeren dat hij aan de slag kan zodra zijn vrijheidsstraf een einde neemt. Verzoeker benadrukt tevens dat hij met zijn moeder, zijn broers en zus woonde en dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, kunnen worden afgeleid uit het feit dat zij de enige significante personen zijn in zijn leven. Verzoeker herhaalt dat hij geen telefonische contacten onderhoudt met personen in Marokko dan enkel met zijn moeder als ze daar verblijft. Ten slotte benadrukt hij dat zijn moeder weldegelijk hulpbehoevend is en dat zijn jongere broers en zus alle zorg op zich nemen.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot deze elementen en afgewogen met de contra-indicaties van integratie en de elementen van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *"Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf en duurzame lokale verankering, met name het feit dat hij al sinds 2006 in België verblijft, dat hij meer dan helft van zijn leven in België doorbracht en dit op volstrekt legale wijze, dat hij hier is opgegroeid, dat er louter op basis van dat feit reeds aangenomen mag worden dat betrokkene geïntegreerd is, dat zijn bindingen met België van uitzonderlijke aard zijn, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij hier lager en middelbaar onderwijs genoten heeft, dat hij de nodige inspanningen zou leveren om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan, dat hij over de vereiste validiteit zou beschikken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, dat hij daadwerkelijk deel zou willen uitmaken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige inspanningen zou willen leveren, dat hij verschillende opleidingen gevolgd heeft in de*

gevangenis en dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische banden in België gevestigd zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek, een verklaring van de spectrumschool in verband met de aldaar gevolgde leerjaren van 29.01.2008 tot 26.05.2013, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2009, een oriënteringsattest C dd. 30.06.2010, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2011, een oriënteringsattest A dd. 30.06.2012, een getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs dd. 30.06.2012, een oriënteringsattest C dd. 26.05.2013, een oriënteringsattest C dd. 30.06.2015, een deelcertificaat van de module 'basis schilder-en behangwerk' dd. 19.09.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel dekkend schilderwerk A' dd. 19.10.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel dekkend schilderwerk B' dd. 19.10.2016, een deelcertificaat van de module 'manueel niet dekkend schilderwerk' dd. 15.11.2016, een deelcertificaat van de module 'behangwerk' dd. 14.12.2016, een deelcertificaat van de module 'decoratief schilderwerk' dd. 30.01.2017, een deelcertificaat van de module 'basis keuken' dd. 13.06.2017, een deelcertificaat van de module 'open keuken' dd. 13.06.2017, een deelcertificaat van de module 'Engels threshold 1A' dd. 23.06.2016 en een deelcertificaat 'werk zoeken' dd. 24.01.2017. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en dat hij hier scholing genoten heeft waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 27.06.2016, zijn straftermijn liep tot 05.03.2020 en momenteel verblijft betrokkene in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas in afwachting van zijn repatriëring. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Betrokkene benadrukt dat hij zelf initiatieven genomen zou hebben om het recidivegevaar te beperken door het volgen van de cursus 'Slachtoffer en Beeld' en het aansluitend opstarten van een succesvolle bemiddeling door middel van vrijwilligerswerk voor het herstellfonds om zijn slachtoffers te vergoeden, dat hij zich zou houden aan de voorwaarden van zijn penitentiair verlof en uitgaansvergunningen, dat de feiten gepleegd werden in een moeilijke periode omwille van de ziekte van zijn moeder en dat hij vooruitzichten zou hebben op werk en dus op een succesvolle re-integratie. Ter staving hiervan legt betrokkene een aanwezigheidsattest voor bij de cursus 'Slachtoffer in Beeld', een bemiddelingsovereenkomst dd. 06.03.2018 en twee brieven dd. 06.10.2017 en 18.09.2017 vanwege het Herstelfonds evenals verschillende deelcertificaten inzake gevolgde opleiding zoals hierboven reeds opgesomd. Echter, deze aangehaalde elementen zijn onvoldoende temeer daar het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken en dus reeds om vastgestelde recidive. Deze aangehaalde elementen wijzen er bovendien niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Uit het strafdossier blijkt namelijk dat verzoeker nadat een eerste aanhoudingsmandaat werd opgeheven, onmiddellijk nieuwe strafbare feiten pleegde, dat hij naliet een werkstraf uit te voeren, en dat hij, ook nadat hij was veroordeeld, nieuwe en nog ernstigere feiten pleegde. In het geval van betrokkene is er aldus duidelijke sprake van recidive. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat betrokkene in de gevangenis opleidingen volgde, een bemiddelingsprocedure opstartte, vrijwilligerswerk verrichte en dat de voorwaarden voor het penitentiaire verlof en uitgaansvergunningen werden nageleefd, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde.

Evenmin wordt er betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen van betrokkene. Echter, we stellen vast dat betrokkene tot de leeftijd van twaalf jaar in Marokko woonde, dat hij de Arabische taal machtig is, dat hij nog familieleden heeft in Marokko (hoewel hij daarmee geen contact zou onderhouden), dat uit het griffiedossier blijkt dat betrokkene telefoneert met drie Marokkaanse telefoonnummers, dat zijn moeder geboren en getogen is in Marokko waar zij bijna dertig jaar verbleef, dat het gezin regelmatig op vakantie ging naar Marokko (zoals verklaard in huidig verzoekschrift), dat uit het voorgelegde Marokkaans paspoort van betrokkene met nr. (...), afgegeven op 23.08.2013 een domicilieadres te Casablanca vermeldt wordt en dat zijn broer B. M. op 18.08.2016 een terugkeervisum aanvraag in Marokko waarbij hetzelfde domicilieadres te Casablanca werd doorgegeven. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko, meer dan waarschijnlijk over een domicilieadres te Casablanca beschikt en aldus over een verblijfsmogelijkheid en dat het dan ook niet onredelijk is te veronderstellen dat

betrokkene er naast zijn vader, nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De loutere bewering dat hij zich niet zou kunnen beredderen in Marokko waar hij totaal geïsoleerd zou zijn en niet over inkomsten of huisvesting zou beschikken, is ruim onvoldoende om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Het feit dat noch betrokkene noch zijn moeder bezittingen zou hebben in Marokko, wat gestaafd wordt door het voorleggen van een 'attestation de non-imposition' dd. 18.12.2019 inzake zijn moeder, doet evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit dit attest kan enkel afgeleid worden dat zijn moeder geen belastingen betaald in Marokko en dus geen woonst bezit in Marokko. Dit attest spreekt zich niet uit over betrokkene. Bovendien maakt het loutere feit dat zijn moeder geen onroerende goederen heeft in Marokko het niet minder aannemelijk dat betrokkene nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen. Ook de voorgelegde verklaring van zijn vader, dhr. B. A., opgesteld op 21.11.2019 doet geen enkele afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Bovendien gaat het hier om een gesolliciteerde verklaring die louter in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met enig begin van bewijs.

Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2006 en zijn aankomst als minderjarige kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde."

De verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde zijn privéleven niet of onvoldoende in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de verzoeker reeds sinds de leeftijd van twaalf jaar in België verblijft, school heeft gevolgd en opleidingen en contacten heeft opgebouwd. De gemachtigde betwist ook niet dat verzoeker banden heeft ontwikkeld met België doch de gemachtigde oordeelt dat deze banden niet van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De gemachtigde heeft ook erkend dat de terugkeer naar Marokko voor de verzoeker aanpassingen zal vergen, doch hij licht toe dat verzoeker, gelet op het feit dat hij een groot deel van zijn leven in Marokko verbleef, in redelijkheid kan worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De gemachtigde overweegt dat de verzoeker de taal spreekt die in dit land wordt gebruikt en dat hij ook vertrouwd is met het leven in Marokko. Waar verzoeker zijn betoog beperkt tot een loutere herhaling van de door hem aangehaalde elementen van integratie en banden met België doet hij geen afbreuk aan de kennelijk redelijke beoordeling dat deze elementen niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze opwegen tegen de gepleegde feiten waardoor hem een gunstmaatregel zou moeten worden toegekend in het licht van zijn privéleven.

Waar verzoeker betoogt dat zijn moeder, broers en zus de enige significante personen zijn in zijn leven gaat hij eraan voorbij dat hij meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie ook EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen broers en zussen kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De gemachtigde heeft met deze vaste rechtspraak (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59) rekening gehouden en benadrukt dat de verzoeker meerderjarig is en in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in zijn land van herkomst of elders. De gemachtigde heeft tevens geduid dat uit de gezamenlijke huisvesting met zijn moeder en broers en zus nog geen bijzondere band van afhankelijkheid kan worden afgeleid en dat uit het dossier ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen hem en zijn broers en zus. Met het feit dat zijn moeder, broers en zus de "enige significante personen" in zijn leven zijn, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat de verzoeker een bijzondere afhankelijkheidsband heeft opgebouwd met deze personen.

Waar verzoeker opnieuw benadrukt dat hij enkel met zijn moeder telefonische contacten onderhield in Marokko wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Verzoeker gaat tevens in op de medische situatie van zijn moeder. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat ook met dit element rekening werd gehouden bij de beoordeling of zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde motiveerde hieromtrent als

volgt: *“Bovendien merken we op dat indien zijn moeder toch mantelzorg nodig zou hebben zij beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Verder stellen we vast dat betrokkene al sinds 21.04.2015 opgesloten is in de gevangenis van waaruit hij op 05.03.2020 werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen waar hij tot op heden verblijft. Dit houdt in dat betrokkene al meer dan vijf jaar niet samenwoont met zijn moeder en dus niet instaat voor haar eventuele verzorging. Bovendien woont zijn moeder samen met haar andere drie kinderen (°1996, °2005 en °2006). Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied vereist is in het kader van de gezondheidsproblemen van zijn moeder. De medische problematiek van zijn moeder vormt dan ook geen element van bijkomende afhankelijkheid.”*

De gemachtigde merkt aldus op dat verzoeker reeds sedert 21 april 2015 in de gevangenis verblijft en hij gedurende de hele periode van detentie niet heeft kunnen instaan voor hulp aan zijn moeder en dat bovendien, indien nodig, een beroep kan worden gedaan op diverse diensten die thuishulp of thuisverpleging aanbieden. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Daarnaast heeft de gemachtigde aangegeven dat de terugkeer van de verzoeker niet impliceert dat hij zijn banden met zijn moeder, broers en zus niet verder kan onderhouden. In dit verband wordt gewezen op de mogelijkheid om gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en op het feit dat niet wordt aangetoond dat zijn verwanten hem niet in het buitenland kunnen bezoeken. De gemachtigde heeft tot slot, in verband met verzoekers familiale situatie en los van het al dan niet bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, op duidelijke wijze gemotiveerd en met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 8, lid 2 van het EVRM gemotiveerd dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is ter bescherming van de openbare orde en dat verzoekers familiale belangen in ieder geval ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het staat niet ter discussie dat, overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerders beoordeling van verzoekers privé- en familiale situatie kennelijk onredelijk is en dat de verzoeker – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt gebruikt, machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden van het land waarvan hij de nationaliteit heeft een verblijfsmachtiging zou moeten worden toegekend in België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde, na een concrete beoordeling van verzoekers privé- en familiale belangen die op zich nog geen onoverkomelijke hindernissen vormen die aan een terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan, heeft besloten dat verzoekers belangen ondergeschikt zijn aan het belang van de Belgische staat ter de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn belangen niet of onvoldoende in rekening werden genomen. In tegendeel, de verzoeker verwijt de gemachtigde dat zijn actuele belangen volledig werden miskend terwijl de verzoeker geheel abstractie maakt van de concrete motieven betreffende het belang van de Belgische staat om haar samenleving te beschermen tegen de ernstige feiten die hij heeft gepleegd en de gunstmaatregel die hij vraagt. De schending van de ‘fair balance’, van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat de uitgebreide belangenafweging in het kader van de verblijfsmachtiging waar verzoeker om heeft verzocht, niet proportioneel is en een onevenredige aantasting zou uitmaken van zijn recht op bescherming van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de weigering van verblijf en de terugkeer die daar ontegenzeggelijk gevolg van zal zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM in zich zal dragen.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt dat iemand wordt onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Het verbod vervat in artikel 3 van het EVRM is absoluut. Geen uitzondering is mogelijk. De te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in de ontvangststaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Er kan geen afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de uitwijzing voorgehouden redenen (EHRM 9 januari 2018, nr. 36417/16, X v. Zweden; EHRM 1 februari 2018, nr. 9373/15, M.A. v. Frankrijk). Gezien de te verwachten gevolgen van de weigering van het verblijf van betrokkene, kan evenmin een afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de weigering voorgehouden redenen.

Ter beoordeling van het risico van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker. Een individueel onderzoek is vereist.

Verwerende partij kan het verblijf van betrokkene niet weigeren, waaruit vroeg of laat een repatriëring zal volgen, terwijl verwerende partij verzoeker niet kan garanderen dat hij niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (vgl. RvV 26 september 2017, nr. 192 584).

Om het bestaan van een ernstig en reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen, moeten de voorzienbare gevolgen van een weigering van verblijf en daarmee in de toekomst gepaard gaande uitwijzing naar het land of de regio van bestemming worden onderzocht, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de omstandigheden eigen aan de verzoeker. Verwerende partij voert aan dat de ‘bewering’ van de nakende schending van artikel 3 van het EVRM inzake niet zou worden gestaafd met een begin van bewijs, doch verzoeker lichtte het risico nauwgezet toe (stuk 35):

“4. De bindingen van verzoeker met zijn land van herkomst. Marokko

Behoudens een nationaliteitsband, heeft verzoeker niet langer bindingen met zijn land van herkomst, Marokko.

Verzoeker werd op jonge leeftijd mishandeld door zijn vader waarmee hij na de scheiding met zijn moeder op één keer na geen contact meer heeft gehad. Tijdens de ene ontmoeting gaf de vader duidelijk aan geen interesse te hebben in zijn zoon.

Ingevolge een ingebrekestelling aan zijn adres, liet de vader van verzoeker gelden nog steeds niet te kunnen (willen) in staan voor zijn zoon (stuk 14). Deze verklaring van zijnentwege werd via een tussenpersoon overgemaakt aan de familie van verzoeker.

Verzoeker heeft geen andere familieleden in Marokko. Hij onderhoudt geen enkel contact met personen die woonachtig zijn in Marokko. Zijn contacten met personen in Marokko beperken zich tot contacten met zijn moeder terwijl zij voor korte periodes naar Marokko gaat.

Zelfs al zou daar nog familie woonachtig zijn, quod non, dan nog zou uit dat loutere gegeven niet kunnen worden afgeleid dat verzoeker enig toekomstperspectief zou hebben in Marokko, een land waar hij reeds veertien jaren niet meer heeft gewoond.

Dat verzoeker na de verhuis naar België nog op reis ging naar Marokko, doet evident geen afbreuk aan dit gegeven.

De moeder van verzoeker bezit geen eigendom in Marokko (stuk 15), verzoeker evident ook niet.

Verzoeker verblijft sedert 2006 onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Hij woonde daar enkel als jong kind. Hieruit volgt duidelijk dat verzoeker zich niet meer bekend is met (het leven in) Marokko.

Verzoeker zou geenszins in staat zijn zich te beredderen in Marokko, een land waarmee hij slechts een nationaliteitsband heeft; hij zou daar volkomen geïsoleerd komen te staan, naar alle waarschijnlijkheid geen inkomsten zal kunnen verwerven wegens de economische situatie in Marokko, geen huisvesting zal kunnen bekomen,

...

Uit geen element kan derhalve worden afgeleid dat verzoeker enig toekomstperspectief zou hebben in Marokko.

Dat geen negatief bewijs kan worden geleverd aangaande de ontstentenis van affectieve, sociale en economische bindingen met zijn land van herkomst."

"6. De prangende humanitaire situatie

Gelet op wat werd uiteengezet onder de titels II 1.1, II 1.2, 1113, II 1.4 en II 1.5, dient vastgesteld dat er sprake zou zijn van een prangende humanitaire situatie zou verzoeker van het Belgisch grondgebied worden verwijderd.

De prangende humanitaire situatie kan onder meer worden afgeleid uit:

- het gegeven dat alle familiale en sociale contacten van verzoeker zich situeren op het grondgebied (stuk 5);*
 - het gegeven dat zijn jongste broer en zus de Belgische nationaliteit hebben;*
 - het gegeven dat verzoeker reeds meer dan de helft van zijn leven op het grondgebied verblijft;*
 - het gegeven dat verzoeker school heeft gelopen in België (stukken 8 en 9); het gegeven dat verzoeker perspectieven heeft op werk;*
 - het gegeven dat de band met zijn land van herkomst zich beperkt tot een nationaliteitsband;*
 - het gegeven dat verzoeker geen familiaal-affectieve relatie heeft met zijn biologische vader die woonachtig is te Marokko en bovendien niet voor hem wenst in te staan (stuk 14), noch met enig ander persoon;*
 - het gegeven dat verzoeker zich niet bekend is met (het leven in) Marokko;*
- ...*

Verzoeker verkeert niet in de mogelijkheid zich van deze situatie te ontdoen.

Dat verzoeker derhalve kan worden beschouwd als een kwetsbaar persoon, dat zijn persoonlijke situatie ertoe leidt dat de regularisatie van zijn verblijf in België de enige redding is. Dat verzoeker zich in een schrijnend geval bevindt.

Dat een terugkeer van verzoeker naar Marokko, wat het onvermijdbare gevolg zou zijn van de weigering van humanitaire regularisatie, in het bijzonder strijdig zou zijn met het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, zowel in hoofde van verzoeker als bij weerslag op zijn gezins- en familieleden; derhalve vormt een verder verblijf in België de enige oplossing.

Dat ook een reële kans op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, gezien verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft en waarin hij zich niet zou kunnen beredderen. Dat een terugkeer een manifeste aanslag zou vormen op zijn persoonlijke integriteit. "

Dat verzoeker met de bovenvermelde oplijstingen op een voldoende concrete manier aantoont dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Dat de minimale graad van ernst en hardheid die is vereist opdat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden, duidelijk is bereikt.

Dient Vreemdelingenzaken heeft in casu geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar het reëel risico dat bestaat wanneer verzoeker zou dienen terug te keren naar Marokko.

Dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, als gevolg waarvan verzoeker zal worden bevolen het land te verlaten, aldus een ernstige schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat artikel 3 van het EVRM minstens reeds op procedureel gebied werd geschonden.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de aangevoerde schending niet zorgvuldig te hebben onderzocht.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig en derhalve gegrond.”

2.6 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat het beroep niet gericht is tot een verwijderingsmaatregel.

Bovendien wordt nogmaals benadrukt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarop verzoeker onmiskenbaar doelt zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker herhaalt dat hij, behoudens zijn nationaliteit, geen bindingen heeft met zijn land van herkomst, Marokko. Hij heeft er geen familie meer en hij heeft er geen enkel toekomstperspectief. Verzoekers moeder heeft er geen eigendom en hij is geenszins in staat zich te beredderen in Marokko. Verzoeker meent dat hij een prangende humanitaire situatie kan opwerpen. Een terugkeer zou een manifeste aanslag vormen op zijn persoonlijke integriteit.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op uitgebreide wijze is ingegaan op de door verzoeker aangehaalde ‘prangende situatie’ en gebrek aan banden met Marokko. De gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker wel degelijk nog banden heeft met Marokko en dat hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij, als gezonde volwassen man, zich niet zou kunnen beredderen in Marokko en niet in staat zou zijn om zijn leven daar opnieuw op te bouwen.

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Door enkel blote beweringen naar voor te brengen en geheel vaagweg te wijzen op de economische situatie in Marokko, toont de verzoeker - een gezonde jonge man van vierentwintig jaar die de taal spreekt die in Marokko wordt gehanteerd en die reeds opleidingen als hulpkok en schilder heeft genoten - niet concreet aan dat de terugkeer hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Verzoekers vage argumentatie, dat hij geïsoleerd zal zijn in Marokko, kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM,

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN